

Δημιουργική γραφή στο σχολείο από τον όμιλο Αστρονομίας και Γεωεπιστημών και τη βιβλιοθήκη.

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε η Κωνσταντίνα. Είχε γεννηθεί , με έναν περίεργο τρόπο, τυλιγμένη μέσα στις αράχνες. Η ζωή της ήταν τόσο σκοτεινή που άλλο τίποτα δεν αποζητούσε παρά μόνον αυτό, να παίζει κρυφτό μέσα στα χρώματα!

Γρήγορα έμαθε ιππασία, πήρε ένα άλογο, πέρασε από τόπους πολλούς με πεδιάδες και ψηλά βουνά κι έφθασε σε ένα μοναστήρι. Σταμάτησε να ξαποστάσει και πήγε να προσευχηθεί. Όση ώρα προσευχόταν είδε σε όραμα εμπρός της την Άννα και τη Θεοφανώ, πριγκίπισσες από τα ξένα και της είπαν να κατευθυνθεί στα μυστικά νότια του χάρτη. Έφθασε στη Μονεμβασιά. Ανέβηκε στο βράχο, άπλωσε το βλέμμα της στον βαθύ ουρανό και βρέθηκε μονομιάς στο ματωμένο φεγγάρι. Μπροστά της απλωνόταν η άνοιξη του σύμπαντος. Εντυπωσιάστηκε! Κοίταξε γύρω της και είδε τον Καβάφη να απαγγέλει:

«Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες

Εκείνων που πεθάναν ή εκείνων

Που είναι για εμάς χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·

κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν

ήχοι από την πρώτη ποίησι της ζωής μας –

σα μουσική, την νύχτα, μακρινή, που σβήνει.

Θυμήθηκε τα δώδεκα παραμύθια που της διάβαζε η μητέρα της όταν ήταν μικρή, πριν αυτή πεθάνει. Πέταξε έναν χαρταετό για την μνήμη της. Άνοιξε την μωβ ομπρέλα της και ξεχύθηκε στο βίαιο σύμπαν.

Το μικρό φαντασματάκι την πήρε από το χέρι και την οδήγησε πίσω στους τεσσεράμισι πιστούς φίλους της που την περίμεναν σαν άγρυπνοι νάνοι στον ολάνθιστο κήπο του σπιτιού της. Στη ζωή, γεμάτη χρώματα!

Συγγραφική ομάδα

Ποϊκούλα Αναστασία

Χατζίνα Μαίρη

Παρίσση Βασιλική

Σταμελάκου Ιωάννα

Ζέρβας Γιάννης

